

POSTANOWIENIE

28 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 28 lipca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa zarządcy masy sanacyjnej K. sp. z o. o. w Z.
przeciwko A. Ś.
o usunięcie niezgodności,
na skutek skargi kasacyjnej A. Ś.
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 7 marca 2024 r., II Ca 133/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. Ś. na rzecz zarządcy masy sanacyjnej K. sp. z o. o. w Z. 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) zł kosztów postępowania kasacyjnego.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 czerwca 2014 r., I C 329/14/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie oddalił powództwo biorących pożyczki przeciwko dającemu pożyczkę o uzgodnienie treści ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym.

Wyrokiem z 13 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że nakazał wpisanie w księgach wieczystych biorących pożyczki jako właścicieli w miejsce dającego pożyczkę. Wyrokiem z 13 maja 2016 r., III CSK 24/15, Sąd Najwyższy, na skutek skargi kasacyjnej dającego pożyczkę, uchylił wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy wyrokiem z 19 października 2016 r. oddalił apelację biorących pożyczkę. Wyrokiem z 23 października 2019 r., III CSK 241/17, Sąd Najwyższy, na skutek skargi kasacyjnej biorących pożyczkę, po raz kolejny uchylił wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy podzielił podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 383 k.p.c. i wyjaśnił, iż przytoczenie dodatkowych okoliczności przemawiających za nieważnością umów przewłaszczenia na zabezpieczenie, świadczące o przestępczym celu jej zawarcia, stanowi jedynie uzupełnienie podstawy faktycznej roszczenia i mieści się w jego granicach. Uzupełnienie dokonane w ten sposób nie stanowi ani rozszerzenia żądania pozwu, ani zmiany żądania.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił wyrok Sądu Rejonowego i nakazał wpisanie w księgach wieczystych jako właściciela biorącego pożyczkę, w miejsce dającego pożyczkę.

Sąd Okręgowy ustalił, że w księgach wieczystych jako właściciel wpisany jest dający pożyczkę na podstawie umowy przeniesienia własności na zabezpieczenie. Sąd ten ocenił umową przewłaszczenia jako nieważną.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy związanie sądu, któremu sprawa została przekazana, o czym mowa w art. 398²⁰ k.p.c., dotyczy również wytycznych, które wskazał Sąd Najwyższy. i czy związanie to dotyczy także Sądu Najwyższego rozpoznającego sprawę ponownie, który orzeka w składzie niepowiększonym, a także czy sąd drugiej instancji jest związany wykładnią prawa poczynioną przez Sąd Najwyższy i jaki jest zakres tego związania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi być powiązany z przynajmniej jednym zarzutem kasacyjnym, gdyż w przeciwnym przypadku mogłoby nastąpić przyjęcie skargi do rozpoznania, chociaż żaden z zarzutów nie jest zasadny (tj. gdy orzeczenie sądu drugiej instancji jest wadliwe w świetle wniosku o przyjęcie skargi,

lecz zarzuty kasacyjne dotyczą innych zagadnień i nie są zasadne). Skarżący nie powiązał wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z zarzutami kasacyjnymi.

Żaden z zarzutów kasacyjnych nie został oparty na naruszeniu art. 398²⁰ k.p.c., czyli nieprawidłowym zastosowaniu wykładni prawa dokonanej w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Dlatego zagadnienie prawne związane z tym przepisem nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Natomiast w przypadku drugiej podstawy wniosku o przyjęcie skargi, tj. jej oczywistej zasadności, skarżący nie wskazał, które z 5 zarzutów kasacyjnych są oczywiście zasadne. Przy tym skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi uzasadniał tylko wątpliwości związane z zakresem związania sądu drugiej instancji wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi pomija powołaną we wniosku podstawę przyjęcia w postaci oczywistej zasadności skargi, a tym samym uzasadnienie wniosku także nie pozwala na zidentyfikowanie zarzutów kasacyjnych, które według skarżącego są oczywiście zasadne.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 k.p.c. powodowi przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(G.G.)

[a.ł]